

blive Spørgsmaal fra anden Side om, hvad det da betyder, at denne Paragraf har faaet den Form, den har, og hvorved det bestemmes, at Landbefæstningen skal nedlægges, vil den officielle Forklaring vel sagtens blive den, at det er et politisk Ornament, som er sat til af helt indrepolitiske Grunde, men det skulle de fremmede Regeringer og Diplomater ikke bryde sig om. Saaledes forekommer det mig, at jeg har Ret til at forklare og fortolke, hvad den højtærede Udenrigsminister i Dag fremsatte om dette Spørgsmaal, og jeg skal senere vise, hvad Betydning jeg tillægger det.

Jeg skal nu ikke dølge, at den højtærede Udenrigsminister derved ganske vist efter min Mening ikke har tilvejebragt fuld Overensstemmelse mellem sin Fortid i Ministeriet Neergaard og sin Nutid i Ministeriet Holstein. Det vil huskes, at den tidligere Konseilspræsident, den nuværende Finansminister, naar han talte om Spørgsmaalet: Københavns Sikring mod en Overrumpling fra Landssiden, saa sagde: Det er saa vigtigt, at det for os er et Kabinetsspørgsmaal, og det er saa vigtigt, fordi det efter vor Formening er den absolutte Betingelse for, at Rigets Neutralitet kan blive anerkendt af Udlandet som ligelig og upartisk. Men dernæst sagde den tidligere Konseilspræsident og Forsvarsminister: Københavns nuværende Landbefæstning er i en saadan Stand, at den ikke sikrer København mod en Overrumpling fra Landsiden, og netop derfor skulde der lægges særlig Vægt paa Anlægget af de fremskudte, forberedte Linier. Naar vi nu have den forrige Regerings — den Regering, hvori den nuværende Udenrigsminister ogsaa sad — Ord for, at Københavns Sikring mod Overrumpling fra Landsiden er en absolut Betingelse for, at Rigets Neutralitet kan blive anerkendt som ligelig til alle Sider, og naar vi have den samme Ministers Ord for, at Københavns Landbefæstning i sin nuværende Skikkelse ikke yder den Sikring, som maa kræves, synes jeg, der ikke er fuld Overensstemmelse i denne Henseende mellem den forrige og den nuværende Regering, idet de samme Medlemmer af den nuværende Regering ville tage til Takke med, at Københavns Landbefæstning bliver liggende i sin nuværende Skikkelse. Men jeg skal ikke komme nærmere ind paa denne Uoverensstemmelse.

Jeg maa sige, at jeg har saa fuldkommen Tillid til Udenrigsministerens Ansvarsfølelse, og jeg underkender aldeles

ikke de Motiver, han har haft til at gaa over fra den gamle Regering til den nye, at jeg føler mig overbevist om, at han ved, hvad han gør, og at han finder det foreneligt med sin udviklede Ansvarsfølelse, selv om jeg ikke i Øjeblikket kan forstaa det. Men jeg vil ende med at fremhæve det betydningsfulde i Udenrigsministerens Fortolkning af § 3 i Lovforslaget om Befæstningsanlæg. Jeg finder nemlig, at det virkelig noget vil lette Udsigterne til en Overenskomst om denne Sag. Naar det viser sig, at man fra Regeringens Side udadtil fremhæver som den egentlige Realitet i § 3, at Landbefæstningen skal blive liggende og vedligeholdes i 12 Aar, vil det ikke være for meget forlangt, at man fra Regeringens Side faar den samme Forklaring indadtil, og jeg siger, at det vilde i høj Grad lette Udsigterne til en Overenskomst, om man kunde vænne sig fra de Sider, som stræbe efter en Overenskomst, til at se paa denne Paragraf, saaledes at den egentlige Realitet i denne var dette, at Københavns Landbefæstning skulde opretholdes og vedligeholdes i 12 Aar, og at det andet var en ubestemt Mulighed i Fremtiden, som mange Gange kunde blive forandret, var et politisk Ornament, som var sat til af Sagen i øvrigt ganske uvedkommende Grunde. Det vilde derfor i og for sig blive lige uhyggeligt, at dette Ornament skulde sættes til, det kunde blive lige beskæmmende for dem, der kunde blive nødtte til at gaa med til dets Anbringelse af indrepolitiske Grunde. Men jeg siger alligevel, at hvis man fra Regeringens Side vilde faa den samme Forklaring fremsat indadtil, som vi nu vide, at den højtærede Udenrigsminister vil gøre gældende udadtil om, hvad der er den egentlige Realitet i Paragraffen, vilde det lette Udsigterne til Overenskomst. Det, at Landbefæstningen bevares i en længere Aarrække, er den Realitet, som holder den nuværende Regering paa dens Plads.

Efter disse Bemærkninger skal jeg kun fremsætte nogle Udtalelser om Musikken. Der er endnu i Dag faldet velvillige Ord om denne Musik baade fra Forsvarsministeren og fra den ærede Ordfører for Flertallet, det æstetiske Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen). Den højtærede Forsvarsminister forsikrede, at i dette sidste Aar, hvor saa meget andet med Rette har kunnet volde ham usigelig Smerte, har han ogsaa kunnet overkomme at føle Smerte ved den Tanke, at Mu-